

Prison tour - koncert, na ktorý sa nezabúda

Napsal uživatel Oliver Sinay
Čtvrtek, 22 Červenec 2010 23:39

Po koncerte v ženskom väzení sme sa podvedome zmierili s tým, že nás na **Prison tour** už nič zvláštnejšie stretnúť nemože. Myslieť si niečo také bolo však naivné... Včera, na konci série výletov medzi odsúdených sme sa dočkali presne toho, z čoho sme mali (až do včerajška nepotvrdené) obavy na začiatku. Ani jeden z uplynulých 12 – tich koncertov vo väzeniach nerozkryl karty na oboch stranách barikády tak, ako ten včerajší. Koncert v českom väzení v Stráži pod Ralskem bol úplne iný, ako všetky ostatné „väzenské“ pred ním.

Včera to nebolo o odovzdávaní energie, humoru, uvoľnenia, nádeje. Nebolo to ani o Katkiných ženských prednostiach voči mužskému publiku, nebolo to ani o natešených väzňoch, ktorí dostanú za svoje dobré správanie odmenu v podobe „zahraničnej“ kultúry. Z koncertu sa stal dialóg. Tvrdý, vyrovnaný, živý. Taký medzi riadkami. Bol to súzvuk dvoch živočíšnych tónov, dvoch rozdielnych druhov. Koncert začal, ako ináč, spontánne - morálnym diktátom uprostred dvojzmyslu so sexuálnym podtónom. Nečakane pochopené na prvý krát. To vystraší...

Pozornosť väzňov bola až zákerná. Počúvali. Tu, pod zámkom boli zvyknutí sledovať detaily, všímať si trhliny, podvedome vpadnúť do sekundy ticha tak, aby si v nej našli svoj priestor. Po chvíli sme si túto taktiku osvojili aj my. Vypukol rešpekt. A smiech s obzeraním sa smerom k dozorcovi s brokovnicami v rukách. Cítili sa previniť ešte aj za to, že sa rehocú. Každý tanec, náznak recesie, či prudkého pohybu bol nemilosrdným dozorcovi okamžite potlačený. Smiech bol síce povolený, no napriek tomu s ním boli vždy spojené kontrolné pohľady na dozorcov...

Medzi väzňami nechýbali archetypy z amerických filmov z väzenského prostredia. Boli tu 200kiloví kápovia. Boli tu vlasatí aj holohlaví, páni aj otroci, teplí aj studení, muži v mužoch, ženy v mužoch, narkomani, bezdomovci, milionári, skinheadi aj rómovia, čo mali chuť tlieskať do rytmu – ale až po súhlasnom kývnutí jedného z kápov.

Sedeli uvoľnene, neformálne, na stoloch, na zemi, na stoličkách, jeden na druhom. A číhali na

Prison tour - koncert, na ktorý sa nezabúda

Napsal užívateľ Oliver Sinay
Čtvrtok, 22 Červenec 2010 23:39

svoju šancu. Nevedeli presne, čo chcú nájsť, ale veľmi, veľmi to chceli. Aspoň počuť. Ten pocit, že tam vonku je dobre. Chceli počuť, že už sa tam nezabíja, neznásilňuje, nekradne, neubližuje. Chceli počuť o svete, ktorý sami pokašľali a veria, že bez nich je to tam lepšie. Namiesto toho však našli radosť, smútok, erekciu, spomienky na kokain, slzy, jazz, smiech a – ľudí, ktorí prišli medzi nich. Našli nás, živé bytosti, užívajúce si svoj dobrodružný očistec a hľadajúce odpovede priamo tu, priamo v nich. Chvíľami sme mali pocit, že máme pred sebou proste iba morálne uvoľnenejšie publikum. Postupne sme však pochopili, že sme uprostred vojny. Stali sme sa prostriedkom, príčinou a zámienkou pre hlučný smiech, uvoľnenosť a sugesciu slobody. Stali sme sa baranidlom v rukách odsúdených voči čoraz nervóznejším bacharom. Ubrali sme z plynu, no zrejme neskoro.

Ocitáme sa v roliach nedobrovoľných vodcov vypuknutej davovej hystérie. Ja poviem áno, a viem, že vy poviete nie. A keď sa zasmejem, viem, že sa pridáte a budeme sa smiať spolu. A je jedno, že každý na niečom inom. Spoločne zatvárame oči, spoločne si podupávame do rytmu. Každý ináč, ale spoločne. Spoločne sledujeme Katku, ako bojuje so zaseknutou strunou. A spoločne jej držíme palce.

Dvestokilový kápo stráca autoritu – plače. Nieкто iný ju zase získava, dopľňuje vtip.

Menia sa role medzi väzňami. Vo vzduchu sú emócie a každý si vyberá tú, ktorú „potrebuje“. Nachádzajú odpovede v podobe zvetraných a zabudnutých pocitov. Cítia hudbu, cítia rytmus, počúvajú texty. A mlčia. Ticho, hrobové ticho, do ktorého znie posledná pesnička. Jej posledné tóny prerušuje standing ovation, piskot, potlesk a burácajúci rev.

Zvláštny pocit.

Dopriali sme im chvíľu nestráženej duševnej masturbácie. Sme v koncoch so silami, prídavok už energeticky poriadne kríva.

Zvláštny pocit.

Zodpovednosť s ústami pred mikrofónom. Každé slovo môže byť vznetlivé. Ostýchame sa ďakovať. Pozeráme na väzňov, ktorí sú držaní brokovnicami, aby sa na nás so slzami v očiach nevrhli. Chcú sa s nami objímať... Lúčime sa mávnutím roztvorenou dlaňou a horkým úsmevom.

Remíza.

Tento posledný boj za to stál. Celá Prison Tour, so všetkými zážitkami a bizarnosťami, aj s týmto záverečným bojom. Pretože až ten nám ukázal, aká tenká hranica je medzi silou a slabosťou.

Stojíme vonku. Medzi nami traja ozbrojenci. Oba tábory, po zmene svojich rolí, si na chvíľu mlčky užívame slnečné lúče pred ošúchanou a zhnitou jedálňou areálu väzenia s najvyššou ostrahou.

Je päť popoludní, v strážnych vežiach sa menia po zuby ozbrojení dozorcovia. Väzni si nesú v

Prison tour - koncert, na ktorý sa nezabúda

Napsal uživatel Oliver Sinay
Čtvrtek, 22 Červenec 2010 23:39

rukách svoju sobotnú studenú večeru a miznú v sieti zamrežovaných barákov. Na rozsiahle pásy ostnatých drôtov si nesmelo sadajú unavené vrabce, na streche zbrojného skladu sedí drozd a nádherným spevom zvádza v neďalekom lese ukrytú samičku.

Na bráne prehládajú naše auto. Kufor, motor, fonendoskop, či niekomu potenciálne ukrytému v útrobach auta nebije srdce. Vracajú nám mobily a zdravia „na shledanou“. My, poučení z predošlých väzení vieme, že teraz treba mlčať. Toto je jeden z tých prípadov, keď sa na pozdrav radšej neodpovedá.

Uvedomujeme si, že niečo sa zmenilo aj v nás. Prvý krát sme úprimne vďační za možnosť prejsť tou bránou von a niekde po ceste si dať dobrú kávu...